

Arrest

nr. 58 894 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HERBOTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2010 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld, inzake een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 20 december 2010 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, D.P. (...) – administratief assistent,

genomen op 20.12.2010

wordt aan

de genaamde O.G. (...), geboren te Accra op (...), van Ghanese nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 19/01/2011 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING: (2)

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem geen recht op een automatisch verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Onvolledige en/of gebrekkige motivatie van de voormelde beslissing en het bevel, in het bijzonder van art. 7 W. 15/12/1980

Verzoeker roept art.8 van het EVRM in. Art. 8 E.V.R.M. waarborgt iedereen, ook mensen zonder wettig verblijf, het recht om een huwelijk aan te gaan. Een gedwongen uitwijzing of repatriëring die zou verhinderen dat een gepland huwelijk kan afgesloten worden, is in strijd met dit fundamentele recht.

Na het huwelijk kan de betrokkene de gezinshereniging aanvragen en bekomen, met andere woorden een verblijfsrecht in België bekomen, op basis van het huwelijk met zijn Belgische echtgenote op grond van art. 40 W. 15/12/1980.

Verzoeker roept ook het volgende belang in om zijn beroep tot nietigverklaring en/of verzoek tot schorsing te steunen. Verzoeker heeft het financieel niet breed. De verplichting om naar zijn land terug te keren om een visum aan te vragen en nadien terug te keren naar België is een zware uitgave welk hij liever bespaart zou blijven nu zijn aanstaande huwelijk in het vooruitzicht is gesteld. Mej. O. (...) is zwanger (zie attest van zwangerschap stavingsstuk). Mr. O. (...) is de verwekker van het kind. Verzoeker kan beter de kosten voor de heen- en weerreis (om zijn visum aan te vragen) liever willen aanwenden om o.a. de baby-uitzet aan te schaffen. Ook kan verzoeker zijn zwangere vriendin tijdens de zwangerschapsmaanden en na de bevalling beter morele en materiele steun verlenen indien hij bij haar kan blijven."

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat:

“onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten,

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem geen recht op een automatisch verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”

Verzoeker betwist niet dat hij geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum heeft. Integendeel hij bevestigt dit gegeven in zijn uiteenzetting van de feiten, waar hij stelt in de zomer van 2010 zonder visum naar België te zijn gekomen om zijn vriendin te vervoegen, die hij kent vanuit zijn kindertijd en die thans de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoeker wijst op zijn voorgenomen huwelijk met mevrouw O. die inmiddels zwanger is. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoekers voorgenomen huwelijk mee in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo motiveerde verweerder *“bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem geen recht op een automatisch verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”*

Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers partner zwanger was, zodat hij hier geen rekening mee kon houden en dat het bovendien aan verzoeker is om aan te tonen dat hij de vader is van het kind.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De Raad dient hierbij uit te gaan van de feitelijke gegevens waarvan verweerder kennis had of kennis diende te hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder niet op de hoogte was van de zwangerschap van verzoekers partner en dat verzoeker bovendien tot op heden niet aantoonde dat hij de vader is van het kind. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Aangaande de motieven van het huwelijk werpt verzoeker op dat een gedwongen uitwijzing of repatriëring zijn ‘gepland’ huwelijk zal verhinderen en dat dit in strijd is met de fundamentele rechten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker meent een gezin te vormen met mevrouw O. met wie hij wenst te huwen en die zwanger is van hun kind. De Raad stelt vast dat verzoeker bewijzen bijbrengt van de zwangerschap maar niet dat hij de vader is van het kind en dat verweerder hier geen kennis van had op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker heeft aangegeven te willen huwen met mevrouw O. en hij beweert met haar samen te wonen. Verzoeker brengt geen bewijzen bij van het feit dat hij als een gezin samenwoont met zijn aanstaande echtgenoot. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekers partner een legaal verblijf heeft doch dat verzoeker zelf illegaal in het land verblijft. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker niet aantoonde dat er reeds een gezinsleven is, doch wel dat hij de wens heeft om een gezinsleven te stichten met zijn partner O.

Gelet op het feit dat verzoeker illegaal in het land verblijft en nog nooit een verblijfsrecht heeft gehad in België, doch aangeeft een gezinsleven te willen stichten in België, stelt de Raad *in casu* vast dat er geen sprake kan zijn van een inmenging, doch dat dient te worden nagegaan of de Belgische staat een positieve verplichting heeft om het recht op het gezinsleven van verzoeker te handhaven en te ontwikkelen.

Het is in het algemeen belang van de Belgische staat dat er wordt toegezien op het naleven van de regels aangaande de binnenkomst en de verblijfsrechten. Verzoeker geeft zelf aan dat hij de intentie had zijn partner te vervoegen, doch dat hij geen visum gezinshereniging heeft aangevraagd. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat indien verzoeker wenste te huwen met zijn partner hij voor hij naar België vertrok reeds een visum gezinshereniging had kunnen aanvragen wat hem de kosten van een heen- en terugreis had bespaard. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekers situatie geheel te wijten is aan zijn eigen keuze. Hij beweert samen te leven met zijn partner, doch heeft geen verblijfsrecht aangevraagd in functie van zijn partner. Hij geeft daarentegen aan dat hij een verblijfsrecht zal aanvragen na zijn huwelijk. De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet verzoeker niet belet om zijn partner en toekomstige echtgenote in België te vervoegen, doch verzoeker dient hiertoe de geëigende procedures te volgen. Verzoeker heeft vanaf het begin ervoor gekozen om deze regels te omzeilen en heeft tot de dag van vandaag geen poging ondernomen om zijn verblijfsrecht te regulariseren. Zijn intentie om te huwen geeft, zoals verweerder terecht motiveert hem geen automatisch recht op verblijf. Niets belet verzoeker om zijn gezinsleven in Ghana op te bouwen. Verzoeker brengt geen enkel argument aan dat het voor hem en zijn toekomstige echtgenote onmogelijk zou zijn om hun gezinsleven in zijn land van herkomst uit te bouwen. Er dient op te worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM aan de verdragsstaten niet de verplichting oplegt om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland; EHRM 28 november 1996, AHMUT t. Nederland), noch kan in artikel 8 van het EVRM een recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het staat verzoekers partner vrij om hem te vergezellen naar zijn land van herkomst. Voor zover als nodig wijst de Raad er bovendien op dat, zo er al sprake zou zijn van een scheiding van zijn echtgenote, deze scheiding hoe dan ook slechts een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens zijn binnenkomstdocumenten in orde zijn. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, kan dan ook geen sprake zijn van een positieve verplichting van de staat om het gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, temeer daar verzoeker tot op heden geen gebruik heeft gemaakt van het instrumentarium om een verblijfsrecht te bekomen op grond van een gezinsvorming. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet onrechtmatig of disproportioneel, gelet op de gegevens waarover verweerder beschikte op het ogenblik van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN